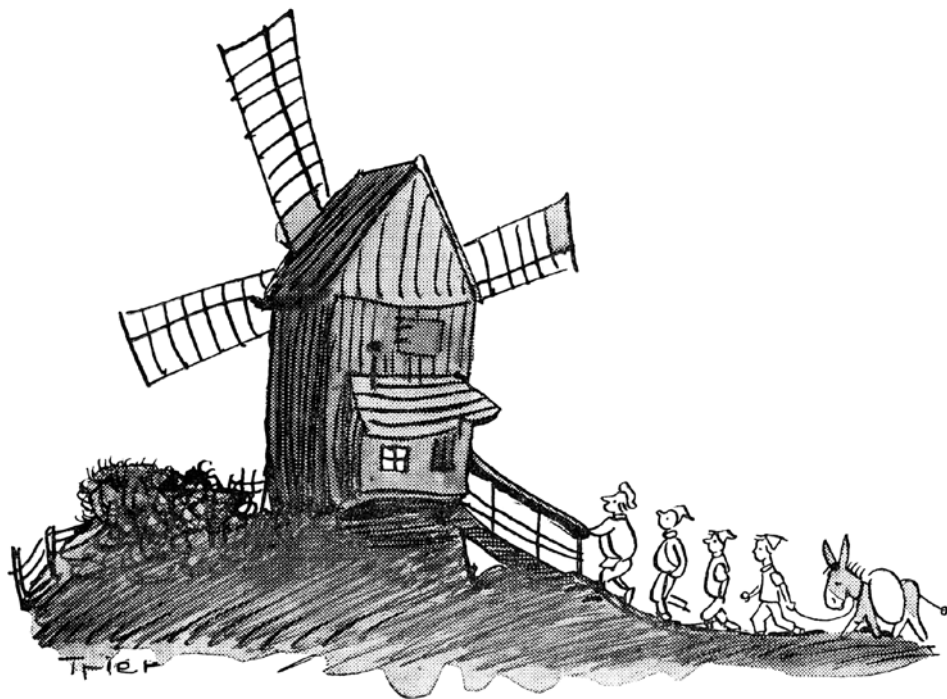

ELSŐ FEJEZET,
amelyben még nincs kandúr

Élt egyszer egy molnár. Volt neki egy szélmalma és három fia. A fiúk, ahogyan az lenni szokott, kicsi koruktól az apjuk mal-
mában dolgoztak, ezért cserébe enni-inni kaptak, meg három-
évente egy öltözet új ruhát. Ez volt akkor a dolgok rendje, és így
élhettek volna sokáig, ám sajnos másképpen alakult. Mert egy
napon a molnár életében megtörtént az, ami minden emberrel
megtörténik egy napon, akár molnár, akár király az illető: le-
feküdt, és meghalt.

amelyben felosztják az örökséget

A pénz, amit a molnárfiúk a ládafiában találtak, éppen csak a temetésre volt elegendő. Amikor hazaértek a temetőből, először is kifújták az orrukat, mert igen meg voltak rendülve. Azután így szólt a legidősebb:

– Tudjátok, mit hagyott ránk atyánk?

– Hát persze – felelte a középső. – A malmot, a szamarat az istállóban, no meg a kandúrt, aki megfogja az egereket.

– Gyorsan osszuk fel az örökséget, mert most még szomorúak vagyunk – folytatta a legidősebb. – Később esetleg összevesz-nénk rajta.

A legkisebb csak a fülét vakarta. Mert már tudta, mi következik.

– Enyém lesz a malom – jelentette ki a legidősebb. – Neked, nagyobbik öcsém, jut a szamar az istállóban, neked pedig, kisöcsém, a kandúr.

– Meg ne haragudjatok rám – szólalt meg a legkisebb félénken –, de nem élhetnénk és dolgozhatnánk tovább a malomban hármasban, ahogyan eddig? Hogyhogy most hirtelen mindent fel kell osztanunk?

– Ezt te nem értheted – intette le a legidősebb. – Hamarosan megnősülök. Aki megnősül, annak ripsz-ropsz lesz egy csomó gyereke, és akkor neked nem marad hely a malomban.

– De hát ez igazságtalan! – fakadt ki a legkisebb. – Akárhogy nézzük, mi mind a hárman egyformán az apánk fiai vagyunk. Övé volt a malom, most hát hármunké!

– Nem! – torkolta le a bátyja. – Az enyém, mert én vagyok a legidősebb. Ez nem igazságos, és nem is igazságtalan, hanem egyszerűen az élet rendje. Ha te lennél a legidősebb, te kapnád a malmot. Esküszöm neked mindenre, ami szent, hogy így lenne, ha így lenne!

– Na de mit csináljak, ha én a legkisebb vagyok? – szólt a legkisebb sírós hangon.

– Nincs szerencséd – vélte a legidősebb. – Mit csináljunk, ez van.

– Miért, és én mit szóljak?! – kapcsolódott be a vitába a középső. – Kerek három esztendővel idősebb vagyok nálad, és én ugyanúgy nem kapom meg a malmot.

– De neked legalább ott van a szamar, amelyik a falvakba hordja a hátán a liszteszsákokat. Abból remekül meg lehet élni!

A középső testvér kedvesen így szólt az öccséhez:

– Ha te lennél a középső, akkor helyettem te kapnád a szamarat. Esküszöm neked mindenre, ami szent, hogy így lenne, ha így lenne!

A legkisebb fiú most már tényleg dühös volt.

– Na de mit kezdjek ezzel a kandúrral?! – kiáltott, és bele-rúgott a malom falába. – Talán süssem meg, ha megéhezem? Ha megettem, csak a bundája marad. Az meg éppen csak egy prémes sapkára elegendő.

– Vagy még arra sem – jegyezte meg a legidősebb a pontosság kedvéért.

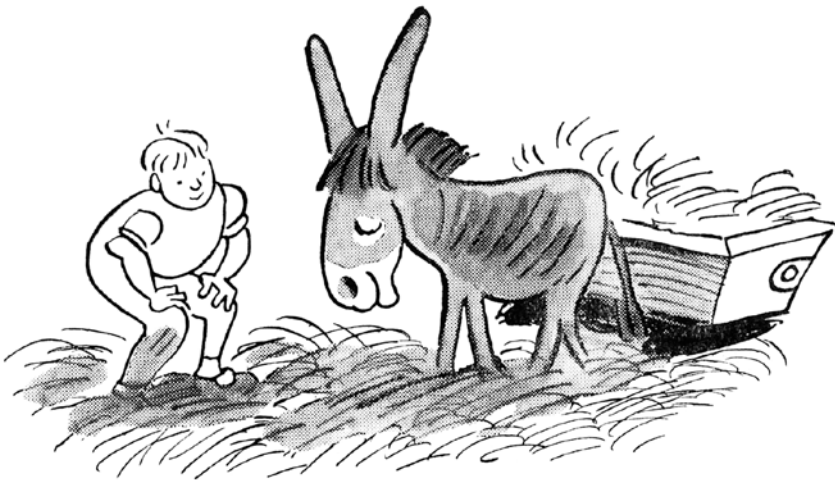
– Esetleg csináltathatsz belőle egy pár jó meleg kesztyűt – javasolta a középső testvér. – A prémkesztyű igen hasznos a zord téli hidegben!

– Ez az utolsó szavatok? – kérdezte a legkisebb fiú.

A másik kettő egyszerre bólintott, a legidősebb pedig így szólt:

– Alhatsz itt nálam a malomban, amíg nem találsz magadnak való munkát. De csak elsejéig.

A legkisebb fiú már nyitotta a száját, hogy válaszoljon erre valamit, de aztán meggondolta magát, és szó nélkül kiment.

*amelyben kiderül, hogy a kandúr
nem akármilyen kandúr*

A legkisebb fiú – akit egyébként Jancsinak hívtak – sokáig ült a szobájában, bámult maga elé, és nem tudta, mihez kezdjen.

Hirtelen ott termett előtte öröksége, a kandúr. A térdéhez dörögölözött, aztán dorombolva lefeküdt melléje.

– Dorombolj csak – morogta kedvetlenül Jancsi. – Legalább azt tudnám, milyen íze van a kandúrpecsenyének...

– Borzalmas – szólalt meg ekkor egy hang közvetlenül mellette.

A fiú csodálkozva nézett körül. Közel s távol egyetlen emberi lényt sem látott. „Biztosan csak álmodtam” – gondolta magában.

– Bárcsak tudnám, mi lesz velem! – sóhajtott fel.

– Majdcsak kitalálunk valamit – szólalt meg ugyanaz a hang.

A fiú riadtan forgatta a fejét, de még mindig nem látott senkit.

– Ez már nekem sok! – szó-

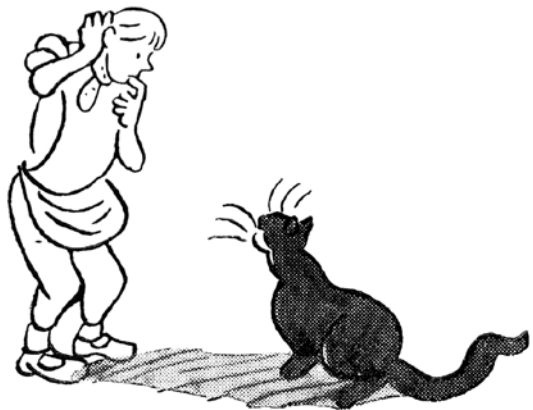
lalt meg kétségbeesetten. –

Ki beszél?!

A kandúr lustán Jancsi felé fordult, és csak ennyit mondott:

– Én, ha uraságodnak nincs kifogása ellene.

Jancsinak szeme-szája tátva maradt a csodálkozástól.

Sőt a szeme még kicsit ki is düledt. Végre-valahára összeszedte magát annyira, hogy megszólaljon:

– Mióta tudsz te beszélni?

– Növendék macska korom óta – felelte a kandúr.

– Akkor miért nem szólaltál meg mostanáig?

– Mert mostanáig minden rendben volt – felelte a kandúr.

– Értem – füllentett Jancsi.

– Én is ott voltam az előbb, amikor uraságod a bátyjaival vitakozott – szólt a kandúr. – A széke alatt ültem, minden szót tisztán hallottam.

– Annál jobb – vágott a szavába Jancsi. – Akkor nem kell hosszan magyaráznom, micsoda bosszúság és méltánytalanság ért. Most mit csináljunk? Maradjak itt elsejéig?

– Ugyan már – legyintett a kandúr. – Azon nyomban távozzunk.

– És hová megyünk?

– Valahová, ahol nem ismernek bennünket.

– Felőlem! – kiáltott fel végső elkeseredésében Jancsi. – Roszszabb ügysem történhet velünk, mint hogy éhen halunk. – E szavakkal karjára vette a kandúrt, kilépett az utcára, még egyszer visszanézett a kedves öreg szélmalomra, majd útnak eredt toronyiránt. Átvágott egy fenyőerdőn, keresztülment a következő falun, aztán tovább, egyre tovább.

Este behúzódtak egy pajtába. Jancsi evett egy darab száraz kenyeret, a kandúr fogott magának néhány egeret, azután lefeküdtek és elaludtak, ringatni sem kellett őket.